

НИКОЛАЙ РАЙНОВ

ВЪЛШЕБНИЯТ ДВОРЕЦ

chitanka.info

В един градец живеел момък по име Петър Простичкия. Наричали го тъй, понеже бил глупавичък и недодялан. Той работил цели седем години при един господар — и работил добре, защото бил прилежен и честен. А когато дошло време да напуща, господарят му казал:

— Ти служи при мене вярно и честно. Аз съм доволен от работата ти. Пари няма да ти дам, вземи тия три пити кашкавал — от тях има дълго да ядеш.

Петър Простичкия завил трите пити в една кърпа, сложил ги в торбата си при хляба, поблагодарил на господаря си и тръгнал. А оня не бил му дал пити кашкавал, а гладки кръгли камъни, каквито има много по реките. Затова били и тъй тежки.

Пътят минавал през гъста, дива гора, в която никой не стъпвал, защото хората разказвали, че е пълна с дяволи, вампири и разбойници. Но Петър се не боял. Мръкнало се. Той бил навлязъл надълбоко в гората. Понеже бил уморен, решил да преспи на това място, па на сутринта да продължи. Качил се на едно клонесто дърво — да не би да го нападнат зверове — и заспал.

Посред нощ под дървото се разляла силна светлина и се чул говор на трима души. Петър се събудил, надникнал от дъба и видял трима мъже с ножове. Те били разбойници. Един от тях носел фенер. Седнали под дъба, извадили храна и почнали да ядат.

— Сега сме добре — казал единият. — Ние убихме стария магьосник, след като научихме от него тайната. Още утре ще можем да намерим съкровището в двореца на Вечната нощ. Пещерата, която води към подземния вход, се намира ей там, между четирите брези.

— Нали е у тебе ключът от желязната врата? — запитал другият.

— У мене е.

— Аз пък държа вълшебния фенер, който свети като слънце, щом му натиснеш копчето.

— Аз пък пипнах от магьосника кутията с оня прах, който приспива всекиго, ако му го хвърлиш в лицето.

Те яли що яли, па един се обадил:

— Добре хапнахме, но да имаше и малко кашкавал, още по-добре щеше да е.

Петър Простичкия си казал на ума:

„Аз ще им пусна моя кашкавал, та дано се наядат и си вървят. Много ми се спи, а те ми пречат.“

И той пуснал трите камъка. Те паднали на главите на разбойниците и ги убили.

Като почакал доста време, но не чул под дървото говор, Петър си казал:

„Чудна работа! Кашкавалът трябва да е много твърд. Навярно ги е убил. Аз вече мога да сляза.“

Разбойниците лежели мъртви. Той ги пребъркал и взел от единия златния ключ, от другия — малкото като орех вълшебно фенерче, а от третия — кутийката с бял прах. Петър прибрал тия неща в джоба си, па седнал, та доял онова, що останало от разбойниците. Опитал да си отреже и кашкавал. Чак тогава разбрал, че е носил камъни.

— Нищо — рекъл си той. — Иначе пък разбойниците щяха да ме хванат и убият.

Почакал под дъба до сутринта, па тръгнал да търси вълшебния замък със съкровищата, за които приказвали злосторниците. Намерил четирите брези, видял между тях пещерата и влязъл в нея. Понеже било тъмно, натиснал копчето на фенерчето и то светнало наистина като слънце.

В дъното на пещерата се отварял отвесен вход, затворен с кръгъл железен похлупак. Петър пъхнал златния ключ, завъртял го и вратата отведнъж се отворила. Зейнал дълбок кладенец, чието дъно се не виждало. По стената обикаляла надолу желязна стълба.

Момъкът заслизал по стъпалата, но те били толкова много, че трябвало от време на време да си почива. Най-сетне усетил наплив на чист въздух. Кладенецът се разширявал в дъното си като огромен свод, а стълбата продължавала чак додолу.

Като слязъл под свода, Петър се намерил пред бляскав дворец, украсен великолепно. Една голяма врата, наполовина отворена, водела към него. Момъкът тръгнал натам, но щом стъпил на прага, отнякъде изхвъркнал огромен змей с дълъг червен език.

Чудовището запръхтяло и викнало със страшен глас:

— Как смееш да влизаш в тоя свят, където входът е забранен за хората? Ей сега ще те разкъсам!

И змеят разперил своите ноктести лапи срещу Петър.

Но оня се не уплашил. Той извадил от кутията малко прах и го хвърлил на главата на змея. Чудовището тутакси заспало дълбок сън.

Тогава момъкът влязъл в двореца на Вечната нощ. Той се зачудил на несметните богатства, що видял. Във всички стаи, украсени и наредени разкошно, имало ковчези, пълни със злато и сребро, статуи от скъпи метали, скринове с елмази, рубини и смарагди.

Навред царяло мъртво мълчание. Никакъв глас не се чувал. Момъкът обходил много стаи, проходи, дворове, градини и чертози, но никъде не видял жив човек. Той се уморил и най-сетне се проснал на едно златно легло, покрито с коприна.

— Трябва да си доспя — рекъл. — Разбойниците ме събудиха. Па като се отморя, ще видя що да правя.

Той угасил фенерчето, пъхнал го в джоба си и заспал дълбоко, като човек, който дълго е ходил. Но колкото дълбоко и да спял, скоро се събудил, защото се вдигнал някакъв страшен шум, като че ли се събарят големи скали.

Скочил и запалил фенерчето.

Пред него стояла една огромна риба с едри сини очи и златни люспи. Тя имала крака, също като някой лъв, и големи крила. Когато дишала, от гърлото ѝ излизал оня гръмовен шум, що пробудил момъка.

— Какво искаш? — запитал Петър чудноватата риба и бръкнал да извади праха, за да я приспи.

Но рибата се дръпнала назад, като видяла кутийката, и рекла:

— Пожали ме! Аз съм осъдена да спя денем и нощем. Събуждам се, когато влезе човек в тоя дворец. Последен път се събудих оня ден, когато дойде старият магьосник.

— Защо спиш толкова много? — попитал Петър.

— Откак магьосникът ме превърна на чудовище и ми отне двореца с богатствата, аз съм осъдена да спя. Обаче ти можеш да развалиш магията — и с това ще ми направиш голямо добро.

— На драго сърце — казал момъкът. — Но какво да направя? Аз не съм магьосник.

— Ти можеш да убиеш магьосника, когато дойде. Аз ще те науча как.

— Него го убиха вече други — рекъл Петър и разказал на рибата за разбойниците.

— Тогава работата е лесна — казала рибата. — Ела след мене. И като дишала все тъй гръмовито, та се тресял целият подземен дворец, рибата повела момъка. Дълго го водила тя през разни коридори и стаи, докле стигнали до една градина с железни дървета. Листата им били от злато, а плодовете — скъпоценни камъни.

Сред градината имало голямо езеро с черна вода, гъста като катран.

Рибата се гмурнала в езерото и след малко излязла, цяла почерняла от водата. Тя носела една мъртва мома. Сложила я на брега и рекла на Петра:

— Пръсни от белия прах в лицето на тая мома!

Момъкът пръснал от праха — и момата оживяла. Тя била много хубава; като видяла рибата, заплакала.

— Татко, татко! — рекла плачешком. — Кой те е превърнал на чудовище! Да не бяха тия хубави сини очи, нямаше да те позная.

Рибата прегърнала момата и там, дето капнали сълзите, златните люспи паднали.

— Оплачи ме, дъще! — рекла рибата. — Оплачи ме, дано развалиш магията!

Момата плачела непрестанно — и тялото на рибата се променяло от сълзите. Най-сетне Петър видял, че пред него стои белобрад старец със сини очи, който държи дъщеря си.

— Да вървим сега да убием змея! — рекъл той. Когато стигнали до входа, царят казал на Петър:

— Щом змеят се хвърли върху тебе, хвърли му от праха в устата! Змеят спял, но като чул човешки глас, пробудил се и скочил.

Той заревал и се хвърлил върху момъка, а оня му пръснал в устата от белия прах. Чудовището надало ужасен вик, сгърчило се и паднало като вкаменяло.

— Сега — рекъл царят на Петър — ти ще ми станеш зет. Не мога по-добре да ти се отблагодаря за това, че спаси мене и дъщеря ми. Нашето царство е много голямо: ти ще го видиш после. То ще бъде твое царство, защото си го заслужил.

Тъй Петър Простичкия станал владетел на царството на Вечната нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.